

Men naar saaledes Anklagebeslutningen alene blev lagt i Anklagerens Haand, opstaaer det Spørgsmaal: Hvilken Anklager skal retsghldig kunne tage den? Udkaftets Bestemmelser synes ikke fuldkommen klare herom, da der tales om Overanklageren (Statsanklageren), uden at det kan sees hvilken Rolle Medhjælperne (Overanklagerne) skulle spille. Vi antage imidlertid, at selve Loven bør indeholde Regler herfor, og det forekommer os da utvivlsomt, at det ikke vil gaae an i Almindelighed at benytte Statsanklageren til at fatte Anklagebeslutningen, men at Overanklagerne maa tillægges en væsentlig Myndighed i saa Henseende, idet Tilsynsretten og Myndighed til at gribe ind i de enkelte Tilfælde forbeholdes Statsanklageren. Kun ved at ordne Forholdet saaledes ville de Fordele, der skulde opnaaes ved, at Anklagere tage Anklagebeslutningen, opnaaes, og da navnlig den hurtigere Afgjørelse og den større Letthed ved at erholde hderligere Oplysninger, forinden Beslutning tages.

I Henhold hertil skulle vi foreslaae en Forandring i § 130 og følgende Paragrafer, idet Retten til at frasalbe en Sag maa tillægges den samme Person, der skal tage Anklagebeslutningen.

Mindretallet (Klein og C. Rimestad), der deler Fleertallets Formening om, at Udkaftets Ordning af Anklagemagten med Hensyn til Rævningesager er et altfor vidtløftigt og besværligt Apparat, har imidlertid paa den anden Side endmindre kunnet føle sig beroliget ved Fleertallets Forslag. Selv om dette havde henlagt Anklagemyndigheden til Statsanklageren selv, vilde Mindretallet ikke fundet dette uden Betænkelse. Til en Mand, der i Reglen vil have staaet og hyppigst vil vedblive at staae i mangehaande private Forretningsforbindelser, forekommer det Mindretallet misligt at betroe en Magt af den overordentlige Betydning som Myndigheden til at frasalbe eller instituere Anklage mod Medborgere i de største Straffesager, og det tilmed uden nogen som helst virksom Kontrol fra nogen offentlig Autoritets Side. Men dobbelt betænkelig synes Sagen, naar det ikke engang er Statsanklageren selv,

der skal raade for Spørgsmaalet om Sags Anlæg eller Frasalbe, men denne Myndighed — som efter Fleertallets Forslag — væsentlig henlægges til „Overanklagerne“, der kun i Tilfælde af at de finde, at Sag ikke bør anlægges, skulle gjøre Indstilling til Statsanklageren, men ellers kunne afgjøre Sagen paa egen Haand, og vi finde hverken tilstrækkelig Betryggelse i den af Fleertallet anførte Betragtning, at de selv bære Ansvar ved Sagens videre Forsølgning — hvilket Ansvar neppe vil blive af nogen Betydning — eller selv i Offentlighedens Kontrol, paa hvilken der ganske vist maa lægges større Vægt, men som dog ikke afgiver tilstrækkelig Betryggelse, navnlig med Hensyn til Frasalbe af Sag. Der er derhos en anden Betragtning, som i ikke mindre væsentlig Grad synes Mindretallet at tale imod Fleertallets Forslag, nemlig den, at Overanklageren, der i Reglen ikke vil have overværet Forundersøgelsen, og Statsanklageren, med hvem dette aldrig vil have været Tilfældet, mangler det levende, personlige Indtryk af denne, som nødvendig burde savnes hos den, der skal afgjøre Anklagespørgsmaalet, og forsaavidt de maatte finde sig opfordrede til at erstatte denne Mangel paa et fyldeigt Kjendskab til det ved Forundersøgelsen Fremkomne ved at indhente Erklæringer fra den under denne tilstedeværende Politimestermand, turde denne Udvei, hvorved Anklagemagten væsentlig kom i Sidstnevntes Haand, vistnok være lidet anbefalelsesværdig. — Endelig vil den af Fleertallet foreslaaede Ordning, saavel hvor deslige Erklæringer fra Politimestermand indhentes, som i de Tilfælde, hvor Indstilling stæer til Statsanklageren, føre til et betydeligt Ophold af Sagerne. — Alle disse Ulemper vilde efter Mindretallets Formening paa den simpleste Maade kunne undgaaes, naar man henlægger Anklagemyndigheden til Underdommeren, med Afgang for vedkommende Anklager til at erholde hans Nægtelse af at instituere Anklage undergivet en Prøvelse af Overretten. Ved denne Ordning, — der ikke skjønnes i væsentlig høiere Grad end Fleertallets at fjerne sig fra Udkaftet, — vil Anklagebeslutningen paa en naturlig Maade komme til at slutte sig til Forundersøgelsen, som Dommeren har overværet og ført Tilsyn med, ligesom en Dom til Pro-